

Pot v ...

... Veliko noč

Dragi bratje in sestre v Kristusu,

posledice epidemije so zopet posegle v naše vsakdanje versko in ostalo življenje. Vendar ne bojmo se, Kristus ostaja kljub zunanjih okoliščinam vedno z nami. Da ga bomo kljub temu doživljali in krepili svojo vero, Vas vabim na popotovanje skozi velikonočno tridnevje, morda drugače, kot smo bili navajeni, toda z malce truda ga lahko doživljamo podobno, kakor bi ga doživeli če epidemije ne bi bilo, upam si celo reči intenzivneje, pristnejše.

VELIKI CETRTEK

Na veliki četrtek se spominjamo »Zadnje večerje« med katero je Jezus postavil zakrament svete evharistije – obhajila. Ta dogodek lahko obeležite doma z naslednjim obredom:

Na mizo okoli katere se lahko zbere vsa družina prižgite blagoslovljeno svečo, ki ste jo prejeli na svečnico (če te nimate, lahko katero koli svečo), razgrnite prtiček na katerega postavite križ in ovčko (iz kompleta jaslic)

+ V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha

Berilo iz druge Mojzesove knjige:

»Tisto noč naj jedo meso, pečeno na ognju, in nekvašeni kruh; z grenkimi zelišči naj ga jedo. Ne jejte od njega nič surovega, tudi ne kuhanega na vodi, marveč na ognju pečeno, skupaj z glavo, nogami in drobovjem! Ne puščajte od njega do jutra ničesar! Kar pa bi ostalo od njega do jutra, sežgite v ognju! Takole ga jejte: imejte ledja prepasana, sandale na nogah in palico v roki; jejte ga naglo! To je pasha za Gospoda. To noč pojdem skoz egiptovsko deželo in udarim vse prvorojence v egiptovski deželi, od človeka do živine, in opravi sodbo nad vsemi egiptovskimi bogovi. Jaz sem Gospod. Tedaj bo za vas kri znamenje na hišah, v katerih bivate: ko zagledam kri, pojdem mimo vas; pri vas ne bo morilne šibe, ko udarim egiptovsko deželo. Ta dan naj vam bo v spomin in praznujte ga kot Gospodov praznik; iz roda v rod ga praznujte kot večni zakon!« (2 Mz 12, 8-14).

Poslušali smo Božjo besedo.

Bogu hvala.

Nekaj misli za premišljevanje:

Na veliki četrtek je Jezus obhajal tako imenovano Zadnjo večerjo s svojimi dvanajstimi apostoli. V bistvu je Jezus z dvanajstimi apostoli obhajal judovsko velikonočno večerjo. Spomnimo se, kako je Gospod Bog naročil Mojzesu in Aronu glede te velikonočne večerje:

Zakaj je Jezus na veliki četrtek obhajal pashalno večerjo, ki so jo Judje tradicionalno jedli v petek zvečer? Ker je vedel, da bo v petek zvečer On bil tisto jagnje, ki ga bodo Judje zaklali. Kakor je za Judovsko ljudstvo jagnje simbol izгона iz Egipta, tako je za nas Jezus – velikonočno jagnje simbol našega izгона iz naših dežel sužnosti. Tudi mi kristjani velikokrat zapademo v sužnost: predsodkov, fiksnih idej, frustraciji, razvad, navad, rutine itd. Zato tudi mi potrebujemo vsakoletno (včasih vsako dnevno, tedensko, mesečno) osvoboditev. In ta osvoboditev se zgodi v času velikonočnega tridnevja.

Jezus torej z učenci obhaja zadnjo večerjo in iz te večerje izhajajo Jezusove besede posvetitve, ki jih katoliški duhovniki od tistega večera dalje izgovarjamo in po katerih »Beseda postane meso« (prim Jn 1,14)¹ Za Izraelsko ljudstvo ja pashalna večerja simboličnega pomena. Za nas katoličane pa ne, ker verujemo, da je v sveti evharistiji navzoč Jezus Kristus. Ko duhovnik izgovori posvetilne besede, se hostija spremeni v sveto hostijo in postane Jezusovo telo. Vino se spremeni v Kristusovo kri. In na ta način se izpolnjuje Jezusova obljuba: »In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20)

Videz in okus hostije se ne spremeni, ker tudi Jezusovo zemeljsko telo, kljub temu, da je bil Božji Sin, ohranilo videz in funkcije človeškega telesa. Jezus je Bog in človek, tako tudi hostija posvetitvi ohrani vse značilnosti kruha, a obenem postane Kristusovo telo. Spremeni pa se tisto notranje, t.i. ontološko bistvo hostije in vina, ki je človeškim očem nedosegljivo. Tudi duhovnik se na nek način po prejemu mašniškega posvečenja spremeni: ostane človek, kot je bil pred posvečenjem, a obenem se spremeni njegovo notranje ontološko bistvo.

Včasih se verniku, ki dvomi v Jezusovo navzočnost v sveti evharistiji in je s tem dvomom resno ogroženo njegovo večno življenje, dogodi čudež in se Kristusovo telo dejansko spremeni v človeško meso in vino v kri. Tak čudež se je storil v 8. stoletju v Lancianu v osrednji Italiji. Hostijo, ki se je spremenila v mesto, so ohranili v relikvariju. Med letoma 1970 in 1974, so z dovoljenjem Svetega sedeža, relikvijo v meso spremenjeno hostijo znanstveno preučili in ugotovili, da je meso človeško, iz srčne mišice, ter čudežno ohranjeno skozi 20 stoletji.

Z velikim četrtkom je torej postavljen zakrament svete evharistije, preko katere Jezus izpolnjuje obljubo, da bo z nami do konca sveta. Žal smo danes velikokrat priče dejstvu, da je za mnoge sodobne katoličane Jezusova navzočnost v sveti evharistiji zgolj simbolična in zato postane vera moteče breme.

¹ In Beseda je postala meso in se naselila med nami (Jn 1,14)

Dokler bo naše dožemanje svete evharistije zgolj simbolično od vere ne moremo pričakovati kakšne posebne »funkcionalnosti«. Namen in bistvo Cerkve ni kulturno-družbeno delovanje. To je zgolj nek dodatek. Namen in bistvo Cerkve bodisi kot inštitucije bodisi kot sakralne zgradbe je posredovanje in ohranjanje resnične Jezusove navzočnosti v sveti evharistiji.

In ko sodobna Cerkev: od naše župnije do vesoljne Cerkve evharistijo doživlja kot neko simbolično dejanje ali gesto nastane problem: ne doživljamo več Jezusove obljube da bo z nami do konca sveta, ne doživljamo več Jezusove prisotnosti. Posledično svete evharistije ne častimo in ne prejemamo. Tako kot bi morali: kot neizmeren dar Božje ljubezni.

Noben duhovnik ni vreden, da obhaja sveto mašo in na oltar prikličo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa, kakor tudi noben vernik ni vreden prejeti Jezusovo telo. Zato na začetku svete maše obudimo kesanje, zato duhovnik po molitvi Oče naš moli: »Ne glej na naše grehe, temveč na vero svoje Cerkve« in zato tik pred obhajilom rečemo: »Gospod nisem vreden, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša.«

Sveto evharistijo sprejemamo v moči vere in je čisto vseeno na kakšen način jo sprejemamo. Zunanja gesta sprejemanja svete evharistije ne spreminja dejstva, da je Jezusovo telo dar v naše zveličanje: nismo ga vredni, ne moremo ga kupiti, ampak ga vseeno dobimo. Jezusovo telo v sveti evharistiji je dokaz, da nobena stvar na tem svetu ni zacementirana bodisi v greh, bodisi v neko rutino ali navado, temveč je nenehna možnost osebnega spreobrnjenja v srečno življenje.

Nekaj vprašanj za pogovor in premišljevanje:

1. Ali napravim vse kar je v moji moči, da prejmem sveto obhajilo in ga tudi častim?
2. Če obhajila redno ne sprejemam, kaj je vzrok temu? Ali je vzrok resnično upravičen?
3. Ali dajem poudarek na zunanje geste sprejemanja svetega obhajila, ali pa se trudim da sem notranje pripravljen, v posvečujoči milosti (ki jo pridobim preko spovedi).
4. Ali sem sposoben nekaj minut na dan, na teden preživeti v Jezusovi navzočnosti tudi, ko Jezus ni slovesno izpostavljen, temveč zgolj pred zaprtim tabernakljem?

Sedaj se boste pripravili na duhovni prejem svetega obhajila. Zazrli se boste v ovčko, ki jo imate pod križem, naj vam pomaga, da boste svoje misli usmerili na Jezusa v zakramentu svete evharistije.

Najprej zmolite desetko rožnega venca: ki je postavil sveto evharistijo.

Nato zmolite molitev Oče naš in Veroizpoved (*če molite kot družina se lahko primete za roke in tako občutite povezanost z lokalno Cerkvijo*)

Nato skupaj ali posamično počasi, zbrano zmolite naslednjo molitev:

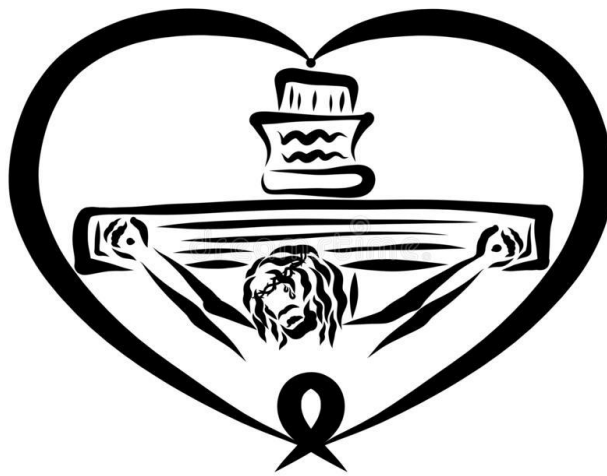
Gospod Jezus, verujem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš v moje srce in prebivaš v njem.

(Kratek premor, da se povežemo z Jezusom ...)

Hvala, Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to duhovno združitev s Teboj. Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.

Končajte z znamenjem križa: + V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

VELIKI PETEK

Na Veliki petek obhajamo Jezusovo križanje. S smrtjo na križu, je Jezus umrl za naše grehe, zato pravimo, da je na Veliki petek Jezus ustanovil zakrament svete spovedi. Preko svete spovedi, se dejansko in resnično osvobajamo svojih grehov.

Veliki petek lahko doma obeležite z naslednjim obredom:

Na mizo okoli katere se lahko zbere vsa družina prižgite blagoslovljeno svečo, ki ste jo prejeli na svečnico (če te nimate, lahko katero koli svečo), razgrnite prtiček na katerega postavite križ in ovčko (iz kompleta jaslic).

+ V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha

Najprej boste zmolili križev pot. Lahko izberete svojega, ki ga imate v vsakem molitveniku, lahko ga poiščete na spletu.

Po molitvi križevega pota lahko preberete naslednje premišljevanje:

Veliki petek ni cilj krščanskega življenja, je pa znamenje, da preko trpljenja pridemo do Odrešenja. To ni samo neke prazne verske besede, temveč realnost našega življenja. Bolečina ni naš poslednji cilj: naš poslednji cilj je blaženost. Bolečina nas prime za roko in nas popelje na prag večnega Življenja. Za vsako dobro stvar se je potrebno potruditi, ter nekaj truda vložiti. Samo za greh se ni potrebno kaj dosti truditi, še več, napravimo ga čisto mimogrede, ne da bi se tega sploh zavedali. Ko pa delamo dobro, se moramo velikokrat pripraviti in to zavestno napraviti.

Tudi Jezus ni šel na križ, kar tako, temveč se je zato moral zavestno odločiti, kar izpričujejo Njegove besede, ki jih je izrekel v Getsemanskem vrtu: »»Aba, Oče, tebi je vse mogoče! Daj, da gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar ti!« (Mt 14,36). Tudi mi se skušamo trpljenju izogniti, če je le mogoče. To je naša človeška narava.

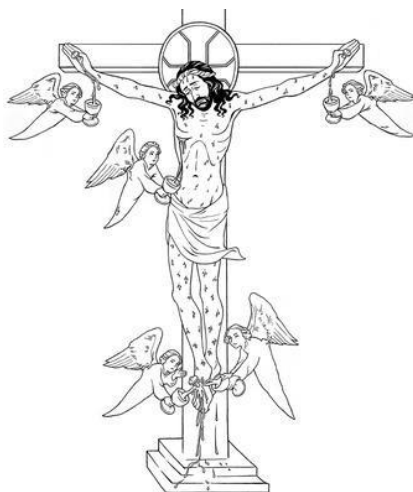
Toda trpljenje in bolečino je mogoče prenašati, če imaš dovolj dober razlog za to. Jezus ga je imel: trpel je za naše odrešenje. Zato se na križu ni žrtvoval, temveč daroval. Žrtev boli, darovanje pa osrečuje. Skušajmo svoje trpljenje in bolečino združiti z Jezusovim trpljenjem in bolečino na križu. In ko nam bo to uspelo, se ne bomo več žrtvovali: za družino, za službo, za družbo, za svoje bližnje, temveč darovali.

Smisel trpljenja nikdar ne sme biti kazen, tudi ne žrtvovanje temveč mora biti svetost. »Vsi moramo storiti le eno- postati moramo sveti in zato je treba veliko trpeti. Kot kristjani to vemo, vendar si ne dopovedujemo dovolj, da obstaja en sam način resničnega trpljenja. To, da se vnaprej odpovemo vsakršni tolažbi. Dokler se ne odpovemo vsakršni tolažbi, je upanje na svetost le sen ali posmeh. V raj ne vstopimo jutri, tudi ne pojutrišnjem ali čez deset let: vanj vstopimo, ko smo ubogi in križani.«²

² Daigneault A., *Pot nepopolnosti, Celjska Mohorjeva družba, Celje 2006, str. 19.*

Po molitvi križevega pota sledi češčenje križa. Vsak družinski član naj vzame križ, ki je na mizi in poljubi eno izmed Kristusovih ran. Po poljubu križ obrišite z robčkom in razkužilom. Po poljubu izrecite naslednje besede:

Hvala ti Jezus, ker si zame umrl na križu!

Sedaj se boste pripravili na duhovni prejem svetega obhajila. Zazrli se boste v ovčko, ki jo imate pod križem, naj vam pomaga, da boste svoje misli usmerili na Jezusa v zakramentu svete evharistije.

Najprej zmolite desetko rožnega venca: ki je za nas križan bil.

Nato zmolite molitev Oče naš in Veroizpoved (*če molite kot družina se lahko primete za roke in tako občutite povezanost z lokalno Cerkvijo*)

Nato skupaj ali posamično počasi, zbrano zmolite naslednjo molitev:

Gospod Jezus, verujem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš v moje srce in prebivaš v njem.

(Kratek premor, da se povežemo z Jezusom ...)

Hvala, Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to duhovno združitev s Teboj. Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.

Končajte z znamenjem križa: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

VELIKA SOBOTA – BLAGOSLOV JEDI

Blagoslov velikonočnih jedi ob 15.00. Lahko ga opravite skupaj s prenosom blagoslova iz mariborske stolnice na TV SLO1, predvidoma ob 15-ih.

Blagoslov velikonočnih jedil

1. Znamenje križa

2. Desetka rožnega venca

3. Božja beseda

Berilo iz pete Mojzesove knjige (Mz 8, 2-3).

Mojzes je govoril izvoljenemu ljudstvu: Spominjaj se vsega pota, po katerem te je Gospod, tvoj Bog, teh štirideset let vodil po puščavi, da bi te ponižal in preskusil, da bi spoznal, kaj je v tvojem srcu, ali boš spolnjeval njegove zapovedi ali ne. Poniževal te je in te stradal, potem pa hranil z mano, ki je nisi poznal in je niso poznali tvoji očetje, da bi ti pokazal, da človek ne živi samo od kruha; kajti človek živi od vsega, kar nastaja po Gospodovih ustih.

Iz svetega evangelija po Janezu (Jn 6,47-51).

Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje vame, ima večno življenje. Jaz sem kruh življenja. Vasi očetje so v puščavi jedli mano in so umrli. To je kruh, ki prihaja iz nebes, da kdor od njega je, ne umrje. Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.

4. Blagoslovna molitev velikonočnih jedil (po možnosti z blagoslovljeno vodo)

Molimo. Bog, naš Oče, od tebe so vse dobrine, od tebe je vse, kar smo in kar imamo. Blagoslovi te jedi in nas nauči, da bomo v tvojih darovih gledali tvojo neskončno ljubezen. Vsi, ki jih bomo uživali, naj se veselimo telesnega in dušnega zdravja. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

VELIKA SOBOTA – VIGILIJA

Velikonočna vigilijska bdenje je bdenje, čakanje na Jezusovo vstajenje od mrtvih. To bdenje najprej posnema bdenje starih Izraelcev, ki so čakali, da jih Bog po Mojzesu izpelje iz egiptovske sužnosti. Mi kristjani pa obeležujemo tiste dogodke, po Jezusovem križanju, ko so Jezusovi učenci z apostoli, čakali na uresničitev Jezusove obljube: tretji dan bom od mrtvih vstal.

Veliko soboto lahko doma vigilijo obeležite z naslednjim obredom:

Na mizo okoli katere se lahko zbere vsa družina ob ugasnjeni blagoslovljeno svečo, ki ste jo prejeli na svečnico (če te nimate, lahko katero koli svečo), razgrnite prtiček na katerega postavite križ in ovčko (iz kompleta jaslic). Ter posodico z blagoslovljeno vodo, ki jo dobite v župnijski cerkvi. Soba naj bo v mraku oz. temi. Vsak član družine ima v roki še svojo svečo.

+ V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha

Voditelj (oče ali mama), ob prižiganju blagoslovljene sveče izgovori naslednje besede:

Nebeški Oče, danes na to sveto noč prižigam to svečo, v znamenje da je vera, ki si nam jo podaril ob svetem krstu, kot luč, ki nam razsvetljuje temine življenja. Plamen vere, nas razveseljuje, saj nam zagotavlja upanje Kristusovega vstajanja, ki ga to sveto noč pričakujemo.

Nato vsi člani družine prižgejo svoje svečke ob blagoslovljeni sveči in pri tem vzkliknejo:

Kristusova luč.

Nato prižgemo luči v sobi in nadaljujemo z branjem Božje besede. Na vigilijo je predvideno sedem beril, mi bomo izbrali samo enega, najpomembnejšega skupaj s psalmom:

Berilo iz druge Mojzesove knjige.

15 Tiste dni je Gospod rekel Mojzesu:

»Kaj vpiješ k meni?

Ukaži Izraelovim sinovom, naj se odpravijo!

16 Ti pa povzdigni palico in stegni roko nad morje

in ga razdéli, da bodo šli Izraelovi sinovi po suhem sredi morja!

17 In jaz bom zakrknil srca Egipčanom, da pojdejo za njimi.

Potem bom pokazal svoje veličastvo nad faraonom

in vso njegovo vojsko, nad njegovimi vozovi in konjeniki.

18 Egipčani bodo spoznali, da sem jaz Gospod,

ko pokažem svoje veličastvo nad faraonom,

nad njegovimi vozovi in konjeniki.«

19 Tedaj se je premaknil Božji angel,

ki je hodil pred Izraelovo vojsko, in se postavil za njimi.
In premaknil se je oblačni steber, ki je bil pred njimi,
in se postavil za njimi.

- 20** Tako je prišel med egiptovsko in izraelsko vojsko.
Bil je oblak in temă, vendar se je svetlikalo v noči,
in vso noč se niso približali drug drugemu.
- 21** Tedaj je Mojzes stegnil roko nad mórje
in Gospod je gnal morje z močnim vzhodnim vetrom
vso noč nazaj.
Iz morja je narédil suho zemljo.
In vode so se razdelile.
- 22** Izraelovi sinovi so šli sredi morja po suhem
in vode so jim bile kakor zid na desni in levi.
- 23** Egipčani so jih zasledovali in šli za njimi v sredo morja,
vsi faraonovi konji, njegovi vozovi in konjeniki.
- 24** Ob jutranji straži je Gospod v ognjenem in oblačnem stebru
pogledal na egiptovsko vojsko in jo zbegal.
- 25** Zaviral je kolesa njihovih voz
in jim tako oteževal vožnjo.
Tedaj so Egipčani rekli:
»Bežimo pred Izraelom,
kajti Gospod se bojuje zanje proti Egipčanom!«
- 26** Potem je Gospod rekel Mojzesu:
»Stegni roko nad mórje, da se vode vrnejo na Egipčane,
na njihove vozove in konjenike.«
- 27** Mojzes je stegnil roko nad morje
in morje se je ob jutranji zori vrnilo na svoje navadno mesto,
medtem ko so Egipčani bežali proti njemu.
Tako je Gospod pognal Egipčane v sredo morja.
- 28** Vode so se vrnile in zagrnile vozove in konjenike
in vso faraonovo vojsko, ki je prišla za njimi v morje.
Niti eden izmed njih ni ostal.
- 29** Izraelovi sinovi pa so šli po suhem sredi morja
in vode so jim bile kakor zid na desni in levi.
- 30** Tako je Gospod tisti dan rešil Izraelce iz rok Egipčanov
in Izrael je videl Egipčane mrtve na morskem obrežju.
- 31** Ko je Izrael videl mogočno roko,
ki jo je Gospod pokazal nad Egipčani,
se je ljudstvo zballo Gospoda
in zaupalo Gospodu in njegovemu služabniku Mojzesu.
- 1** Tedaj so Mojzes in Izraelovi sinovi peli Gospodu tole pesem.

Odpev: Pel bom Gospodu, ker je silno vzvišen.

- 1 Pel bom Gospodu, ker je silno vzvišen;
konja in jezdeca je treščil v morje.
- 2 Gospod je moja moč in moja pesem, bil mi je v rešitev.
To je moj Bog, zato ga bom hvalil. *Odpev.*
- 3 Gospod je bojevnik;
Gospod se imenuje.
- 4 Faraonove vozove in njegovo vojsko je pahnil v morje;
njegovi izbrani častniki so utonili v Rdečem morju. *Odpev.*
- 5 Zagrnili so jih valovi;
potopili so se v globočino kakor kamen.
- 6 Tvoja desnica, Gospod, se od moči sveti,
tvoja desnica, Gospod, drobi sovražnika. *Odpev.*
- 17 Popeljal jih boš in zasádil na svoji dedni gori,
na kraju, ki si ga, Gospod, pripravil sebi,
v svetišču, Gospod, ki so ga postavile tvoje roke.
- 18 Gospod kraljuje na vekov veke. *Odpev.*

Nato trikrat zapojemo »Aleluja«

Evangelij: *Jezus Nazarečan, Križani, je vstal*
Mr 16,1-7

- 1 **Ko je minila sobota,**
so Marija Magdalena, Marija, Jakobova mati, in Salóma
kupile dišav, da bi šle mazilit Jezusa.
- 2 **Prvi dan tedna so šle h grobu navsezgodaj, ko je sonce vzšlo.**
- 3 **Med seboj so govorile:**
»Kdo nam bo odválil kamen od vhoda v grob?«
- 4 **Ko pa so se ozrle tja, so videle, da je kamen odvaljen;**
bil je zelo velik.
- 5 **Stopile so v grob in zagledale mladeniča,**
ki je sedél na desni strani, ogrnjen z belim oblačilom,
in so se zelo začudile.
- 6 **On pa jim je rekel:**
»Ne čudite se! Jezusa iščete, Nazaréčana, križanega.
Vstal je. Ni ga tukaj. Poglejte kraj, kamor so ga položili.
- 7 **Toda pojdite in povejte njegovim učencem in Petru:**
»Pred vami pojde v Galilejo;
tam ga boste videli,
kakor vam je rekel.«

To je Kristusov evangelij.

Nato lahko preberete premišljevanje:

Berilo nam govori o tisti veliki noči, v katerem se je zgodil tisti čudežni izhod starih Izraelcev iz egiptovske dežele. Egipčanska dežela je Božje ljudstvo sinonim sužnosti greha in smrti, saj so bili stari Izraelci v Egiptu sužnji, Bog pa jih je popeljal v obljubljeni deželi.

Za novo izvoljeno Božje ljudstvo – katoličani, pa je Velika noč prav tako izhod iz sužnosti. Tekom leta in življenja hote ali nehoti postanemo sužnji laži, greha, navad, razvad, rutine, predsodkov, predestinacije, itd. Marsikaj nas omejuje, da bi svobodno zadihali in živeli. Znamenje nesvobode je tudi to, da ne moremo živeti, bivati, stati zraven ljudi, ki so morda drugačni od nas, ki drugače mislijo ali doživljajo, pa so ti ljudje lahko naši najbližji. Lahko jih obsojamo, obrekujemo, ali pa zgolj sovražimo. Vsekakor jih ne moremo prenašati.

Najhujše znamenje nesvobode je to, da včasih ne prenašamo niti samih sebe. Tako sami sebe obsojamo na sužnost alkohola, drog, samo destruktivnega življenjskega sloga, na večno nezadovoljstvo in zagrenjenost.

Upanje pomeni, da zaupamo Gospodu. Ne neki ideologiji, filozofiji, ali fiksnim idejam, temveč Bogu. Upanje, ne pomeni da bo vedno vse dobro, temveč da ima vse skupaj smisel. Upanje je to, da lahko Bog vse, tudi najhujše zlo, ki se nam dogodi, ali pa smo ga napravili, obrne v dobro. Kdor ima upanje je lahko notranje srečen, zadovoljen, kljub zunanji nesreči.

Danes nas angel odvrta od groba. Jezusa ni v grobu. Ne iščimo vstalega Jezusa v tistem, kar nas omejuje, kar nas napravi nesrečne, nezadovoljne, nesvobodne, temveč se preko groba, preko križa zazrmo v Galilejo, tam bomo našli vstalega Jezusa.

Egipt je sinonim za sužnost. Galileja pa sinonim za obljubljeni deželi. Ne glejmo samo zla, ki je v našem življenju, glejmo na to, kar je Bog dobrega postavil v naše življenje. Spominjajmo se dobrih stvari, ki nam jih je Gospodo omogočil. Če bomo zrlji samo v grob, v zlo, v tisto, kar se nam zdi, da nam manjka bomo zagrenjeni in v nas ne bo upanja. Če pa bomo zrlji v to, kar imamo in smo, kar zmoremo in smo na to ponosni in hvaležni, če bomo zrlji v dobrote, ki nam jih Gospod z zvrhano žlico naklanja, pa bomo ohranjali upanje.

Nato sledi obnovitev krstnih obljub:

Ali se odpoveš grehu, da boš živel v svobodi božjih otrok?

Odg.: **Se odpovem**

Ali se odpoveš zapeljivosti zla, da bi ti ne gospodoval greh?

Odg.: **Se odpovem**

Se odpoveš hudemu duhu, ki je začetnik in vzrok greha?

Odg.: **Se odpovem**

Verujem v enega Boga,
Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje,
vseh vidnih in nevidnih stvari.

In v enega Gospoda Jezusa Kristusa,
edinorojenega Sina božjega;
ki je iz Očeta rojen pred vsemi vekmi
in je Bog od Boga, luč od luči,
pravi Bog od pravega Boga;
rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom,
in je po njem vse ustvarjeno;
ki je zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja
prišel iz nebes.

(tu se priklonimo do: in postal človek)

In se je utelesil po Svetem Duhu iz Marije Device
in postal človek.
Bil je tudi križan za nas,
pod Poncijem Pilatom je trpel
in bil v grob položen.
In tretji dan je od mrtvih vstal, po pričevanju Pisma.
In je šel v nebesa, sedi na desnici Očetovi.
In bo spet prišel v slavi soditi žive in mrtve;
in njegovemu kraljestvu ne bo konca.

In v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja;
ki izhaja iz Očeta in Sina;
ki ga z Očetom in Sinom molimo in slavimo;
ki je govoril po prerokih.

In v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev.
Priznavam en krst v odpuščanje grehov.
In pričakujem vstajenja mrtvih
in življenja v prihodnjem veku. Amen.

Nato se pokrižate z blagoslovljeno vodo.

Sedaj se boste pripravili na duhovni prejem svetega obhajila. Zazrli se boste v ovčko, ki jo imate pod križem, naj vam pomaga, da boste svoje misli usmerili na Jezusa v zakramentu svete evharistije.

Najprej zmolite desetko rožnega venca: ki je za nas od mrtvih vstal.

Nato zmolite molitev Oče naš (*če molite kot družina se lahko primete za roke in tako občutite povezanost z lokalno Cerkvijo*)

Nato skupaj ali posamično počasi, zbrano zmolite naslednjo molitev:

Gospod Jezus, verujem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš v moje srce in prebivaš v njem.

(Kratek premor, da se povežemo z Jezusom ...)

Hvala, Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to duhovno združitev s Teboj. Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.

Končajte z znamenjem križa: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

VELIKA NOČ

Na Veliko noč praznujemo Jezusovo vstajenje od mrtvih. To je čudovit dogodek. Bog Jezusa ni zapustil, temveč ga je Božja ljubezen tretji dan obudila od mrtvih. In to je upanje. Da lahko ljubezen obudi od mrtvih, da lahko resnična ljubezen premaga še tako hude ovire na tem svetu.

Na Veliko noč boste zbrano gledali prenos svete maše, bodisi po televiziji, bodisi po radiju ali spletu. Šli boste v župnijsko cerkev k svetemu obhajilu, če ste v stanju milosti (ste opravili spoved) in h kateremu ste se seveda na veliki petek oz. soboto predhodno prijavili. Ob upoštevanju vseh predpisov za preprečevanje epidemije

Ob osmih boste zaužili velikonočni zajtrk, h kateremu nas bodo povabili zvonovi župnijske cerkve:

Blagoslov velikonočnega zajtrka

Znamenje križa.

Oče naš.

Molimo. Nebeški Oče, blagoslovi ta velikonočni zajtrk. Naj nas velikonočni prazniki tako prenovijo, da bomo vedno bolj hrepeneli po duhovni hrani ter jo našli v tvoji besedi in sveti evharistični skrivnosti. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Vsebina

Veliki četrtek	2
Veliki petek.....	5
Velika sobota – blagoslov jedi	8
Velika sobota - vigilija	9
Velika noc.....	14

Pot v Veliko noč - 2021

Sestavil: Aleš Pečavar, žpk.

Izdala in založila: župnija Dolenja vas, marec 2021

